

Dzejas

Moto:

Kas, staigājot pa košām puķu lejām,
Tik apskaita, cik siena viņas dos,
Lai mani nelasa. Pie manām dzejām
Tik piktu prātu viņš sev iemantos.

Prātojumi:

Lai mērķus tādus sev spraužam ...

Lai mērķus tādus sev spraužam,
Ko sasniegt bez mūžības spēj.
Lai dzīvojot rozes tik laužam,
Ko palīdz, kad asaras sēj?

Vai senatnē vien tikai vīri bija ...

Vai senatnē vien tikai vīri bija,
Kam liktenis rūpestus nedarīja,
Kam mierīgs kā Zokratam palika vaigs,
Lai trakoja vētras, lai skaists bija laiks?
Vēl tagad ikkatram pār dabu ir vara,
Kam sirdī ir spožums no mūžības gara.

Par velti ir nožēlot agrākos grēkus ...

Par velti ir nožēlot agrākos grēkus,
Kas izlietu ūdeni sasmelt vairs spēj?
Tad labāk ir saturēt dūšu un spēkus
Un cerēt: vēl rudenī labību sēj.
Lai jaunajo stādu sedz aukstajais sniegs,
Tak pavasars atnāks un saule, un prieks.

Kad niknas vētras dzīvei postu draud ...

Kad niknas vētras dzīvei postu draud,
Kad skumjas dvēse baiļojas un raud,
Kad laimes gaišie brīži zūd un irst,
Kad cerības kā rudens lapas birst,
Tad, cilvēks, iedomā, cik īsais brīdis
Ir laiku mūžībā tavs dzīves sprīdis,
Ka zemes plašums zvaigžņu lielos baros

Ir mazais puteklītis saules staros,
Un, augstāk celts par iznīcības niekiem,
Tev būs brīvs no dzīves bēdām, priekiem.

Lai nedomā cilvēks, ka otrs ir slikts ...

Lai nedomā cilvēks, ka otrs ir slikts,
Ikkatram gods vienāds ir debesīs likts;
Tik debesu vara vīrs pasaules spriež,
Gan slavenus dara, gan neslavā sveiž.

Lai apdomā cilvēks, mums mūža laiks īss,
Kas dzīvojot nīdies, lai saderas drīz.
Cik daudz nav tādu, kas draudzību lauž
Un mierā tik dodas, zem smiltīm kad snauž.

Viens otru par muļķi, par nekrietnu sauc,
Kas gudris, kas labs, to nezina neviens:
Pa tumsību domas un spriedumi brauc,
Un gals ir ikkatram tik ievadījiens.

Kas zin, vai prātīgāks nava tas vīrs,
Kas ierasto mēru pie lietām tik liek:
Viss dabā ir sajaukts, nekas tur nav tīrs,
Ar paviršu lielumu mērīts viss tiek.

Pie zemes mūs mūžīgais smagums sien klāt,
Un augstāk mēs tiekam tik stutēdamies:
Var tūkstošreiz prātu vēl nogurdināt,
Es šaubos, vai pāri par dabu tas ies.

Tik muļķi var ticēt; kam prāts ir, tas zin,
Ka blēņas ir viss, ko bez domām min.
Tik muļķis var mīlēt, jo prātīgais redz,
Ka katris tik sevi vien mīlēt mēdz.

Prom no laukiem aizsteidzies sniegs ...

Prom no laukiem aizsteidzies sniegs,
Pavasars ziedus smaidīdams kaisa,
Putni nāk atpakaļ, atmostas prieks,
Apspiestās krūtis no skumjības raisa.

Visur jau līgsmīgi dzied un smeļ,
Mīlestībā daudz sirdis saistās,
Līga uz pasauli laimību lej
Jaunībai, asins kam karsti vēl laistās.

Kaislību reibonī apstulbots prāts
Neskatās tālu, tik tagadni bauda,
Nedzird, kā nāves izkapte šņāc,
Tuvumā pļaujot, kā bēduļi gauda.

Reibonis pāriet - kaut paliktu tas!
Aukstā gaismā nu pasaule rādās:
Visur tik mokas un vaimanas,
Līķu kaudzes priekš acīm tik stādās.

Šaušalīgs, riebiņš un garlaicīgs mūžs!
Visur tik posta un nīcības pēdas;
Dzimums no zemes prom dzimumu grūž,
Mūžīgi paliek tik sāpes un bēdas.

Ticība, cerība, aukstums un bads!
Lielajam pūlim rūpes vēl remdē,
Rožaini tēlojas nākotnē skats.
Darbinieks domas arumos gremdē.

Bet kuram asajā gaisma spīd,
Prāts, kam visapkārt skatīt spiež tāli, -
Zemē no debesīm dievi krīt,
Putekļos izirst ideāli.

Tā saka filozofs pesimists,
Domādams atradis patiesību.
Žēl, ka turklāt viņš ir morālists,
Kurš ceļ par likumu savu gribu.

Kādēļ gan to, ko liktenis lemj
Negrozāmais, par sliktu lai saucam?
Cilvēks visu par joku lai ņem:
Domājot velti galvas sev jaucam.

Viss reiz beidzas, viss iznīcīgs:
Priekiem ja lielāku vērību dala,
Mazāk sāpes jūt nelaimīgs.
Nelaiمة būtu, ja nebūtu gala.

Tādēļ, kam dzīvība rožaini spīd,
Pilniem malkiem lai dzīvi smeļas;
Bet, kam uz kapenēm gaita jau slīd,
Jokiem lai pāri pār skumjību ceļas.

Pasaules arhitekts, vecajais Dievs,
Zināms, gan labāki darījis būtu,
Visi ja varētu priecāties,
Mūžam ja nebūtu sāpju jūtu.

Bet kas ar viņu ies tiesāties?
Nezinām pat viņa dzīves vietas;
Gudrā ziņā viņš noslēpies,
Jo viņam nepatīk procesu lietas.

Pašvaldība mums dota ir
Tāda kā pagastiem Baltijā:
Prāts lai zemākās lietas šķir,
Augstās šķir likteņa iegriba!

Tomēr pret to, kas ir negrozāms,
Velti ir dusmoties, velti ir bārties,
Dari tik to, kas ir iespējams,
Tomēr, ja patīk, vari ar kārties.

Kārties un smieties, ja projām grib braukt,
Cerēdams mūžībā labāku dzīvi,
Neprātību neviens nevar saukt
To, ko cilvēks sev izvēlas brīvi.

Ja tev pasaulē jūtīga sirds ...

Ja tev pasaulē jūtīga sirds,
Muļķis tu būsi un ticēsi niekiem.
Pats sev ticēdams, rūpes pirc,
Atsakies pats tu no dzīves priekiem.

Bet, ja auksti rēķinādams,
Apskati likteņa mašīnas ratus,
Atzīsies tu pasmaidīdams,
Ka nekur neredz «bēdīgus» skatus.

Es domāju, ka pasaulē ...

Es domāju, ka pasaulē
Nav prātīgs it nekas,
Un mūsu «dzīves nozīme»
Ir tīrās muļķības.
Bez mērķa cilvēks blandās te,
Par gudrām lietām spriedelē,
Bet galā dumjš ir viss.
Un vēders — dievs visaugstākais,
Ikkatris pats sev tuvākais,
Tiklīdz kā izsalcis.

Kam tīk dzīvot, tas lai dzīvo ...

Kam tīk dzīvot, tas lai dzīvo,
Kam vairs nepatīk, lai mirst!
Liktens gribu lēmis brīvo:
Viena lode — dzīve irst.

Kad vēl patīk zemes lietas,
Paliēc, līgsvojies un dej.
Bet iekš Hadess ar daudz vietas,
Brauc tad tur, kad raizes rej.

Cukurs vien tik garšu maitā,
Dažs mīl labāk sinepes,
laikam tādēļ dzīves gaitā
Raizes citi labprāt nes.

Bet, kam riebjas zemes lietas,
Tas lai droši projām brauc,
Jo iekš Hadess daudz vēl vietas,
Kaut ar dzīvotāju daudz.

Viss ir joks, par visu smejjies ...

Viss ir joks, par visu smejjies,
Laid, lai citi raud un vaid,
Ja ir labi — pakavējies,
Un, ja netīk, — projām laid.

Projām laid uz citām malām,
Vienā vietā sasmok drīz,
Vai līdz otram pasauls galam,
Līdz sev priekus atradis.

Ja nav naudas, spārni īsi,
Guli tur, kur liktens sien,
Gaidi nāvi, paradīzi,
Paliēc vājš un bedrē lien.

Pēc ideāliem cenšas lielie gari ...

Pēc ideāliem cenšas lielie gari,
Bet dzīvē ieņemt vietu pirmie
Tie neiespēj, tos nomāc maizes kari,
Tos nomāc aizspriedumi sirmie.

Vienkārši ļautiņi ...

Vienkārši ļautiņi
Verdzībā nomocās,
Verdzībā asaras raud
Pēc dzīves labākas.

Vienkāršiem ļautiņiem
Dumjas ir galviņas,
Verdzības ķēdes tie sev
Paši kaļ dien no dien.

Klausa, ko tumsoņi melš,
Kanceļu krāpnieki,
Klausa un varmākas cien,
Ciena un kalpo tiem.

Kalpo tiem bīdamies —
Gaida tos elle un dievs,
Ģeķīgo mežoņu
Teikas it riebīgas.

Pliķēt un cirpt sevi liek
Un, kad sāp, tad tik smilkst.
Dumjajās galviņas,
Ilgs vēl jums ciešanas laiks.

Nākt Olimpā mums aizliedz dievu spēks ...

Nākt Olimpā mums aizliedz dievu spēks.
Lai pasaulē mēs Olimpu sev ceļam!
Kas nievā cilvēkus — ir necilvēks.
Daudz dabā prieku, lai tik ārā smeļam.

Bet šausmīgais brīdis nav tāļu, nav tāļu,
Kad atskanēs tornī drūmīgais zvans,
Kad iesi, kurp aizgājis Šillers un Kants.
Pret nāvi nav mirstīgiem spēka, ne zāļu.

Daudz varam runāt un spriest, kāds uzdevums cilvēka dzīvei ...

Daudz varam runāt un spriest, kāds uzdevums cilvēka dzīvei,
Tomēr pie gala netiksim nekad, tici man, draugs.
Skaidrību mirstīgam prātam ir slēpusi augstāka vara,
Cerēt un minēt var daudz, saprast un zināt neko.

Ironija un žults:

Draugs, uz visas zemes lodes ...

Draugs, uz visas zemes lodes
Atrast nevar brīvības.
Visur jādzīvo pēc modes,
Gudram visur laimējas.
Atstāj sapņus! Dzenies tik pēc maizes,
Būsi laimīgs, zudīs visas raizes.

Kam velti dārgo laiku tērē ...

Kam velti dārgo laiku tērē
Un dzejām papīri tu smērē?
Sen beidzies dzejas laikmets svēts,
Pēc maizes tagad cilvēks brēc,
Jo mūsu prozaiskā dienās
Nav žēlabainām dzejām cienās:
Ēst salkušam tās nevar dot,
Un paēdis tās nesaprot.
Tu raksti romānišus vieglus
Un saprātīgi zobojies,
Lai plašai publikai ceļ smieklus, —
Tu redzēsi, kā tad tev ies:
Būs slava liela, kaudzēm naudas,
Un dzīvi baudīsi, cik jaudas.

Mums, latviešiem, dzejnieku milzīgs bars ...

Mums, latviešiem, dzejnieku milzīgs bars,
No tiesas tiem dodam šo vārdu,
Jo viņu dzejās mīt burvīgs gars:
Tās miegu mums dāvina gardu.
Un tautiešiem katram ir pienākums
Dot godu labdariem šādiem,
Pēc darba kas atdusu sagādā mums;
Ar Jūsmiņš ir skaitāms pie tādiem.

Ja gribi tikt pie labas vietas ...

Ja gribi tikt pie labas vietas,
Tad klanies, lokies, rokas laizi!
Gan citi sauc tās kauna lietas.
Par to nekas, kad nāk tik maize.
Pie bagātnieku lepniem galdiem
Tu pazemīgi klātu lieni

Un glaimošanas vārdiem saldiem,
Cik vien ir spējas, katru cieni.

Bet, dieva dēļ, ar zemākajiem
Nekad lai kopā neredz tevi!
Min labāk kāju virsū vājiem,
Jo prātīgs gādā tik par sevi.

Tā drīz tu augstā vietā tiksī,
Tev slavēs, teiks par lielu garu;
Tu līdzbiedrus zem kājām liksi,
Un katris bīsies tavu varu.

Cienību dod liela barda ...

Cienību dod liela barda,
Glaimošana katram garda.

Ikkatris tev godu dod, centīgais vīrs ...

Ikkatris tev godu dod, centīgais vīrs,
Caur paša pūlēm tu ieguvies mantā.
Gan līdzeklis katris nav bijis tev tīrs,
Par to jau nekas, kad tik ģērbies tu samtā.

Par tautas labdari katris tev kliegs,
Kaut sirds tev ir akmens un auksta kā sniegs
Bet tā jau nu vienreiz ir pasaules mode
Un nebeigsies ātrāk kā zemes lode

Daudz godīgu cilvēku pasaulē dzīvo ...

Daudz godīgu cilvēku pasaulē dzīvo:
Tie strādā kā skudras un rūpīgi krāj,
Tie nolād alu, tie nolād sīvo
Un strādā, un krāj, līdz smiltis tos klāj.

Daudz godīgu cilvēku pasaulē dzīvo:
Tie manīgi cita nopelnu slauc,
Ar manšetēm baltām, ar apkakli stīvo
Tie pasaules drūzmā kā valdnieki brauc.

Bet ticīgo muļķu visvairāk ir radīts:
Tie galviņas nodur un dieviņam tic;
Tāds rokas laiza, kad sistis tiek un badīts,
Un dieviņam pateic, kad piekrāpj to cits.

Un ārpātīgie ir ceturtā suga, —
Diemžēl, ka viņu tik visai nedaudz, —

Pie sirds kam ķeras šī bēdu luga,
Kas muļķus pie gaismas, pie brīvības sauc.

Tauta, tauta, gaišā latvju tauta ...

«Tauta, tauta, gaišā latvju tauta!
Slavas lauriem vainagota tu,
Dzīvība no augšienes tev ir atļauta,
Centies izlietot tu brīvību!»

Tā pa laikrakstiem, pa ballēm klaigā,
Resni blēži tautas laimi sauc,
Tauki baznīckungi lišķu vaigā
Manās līdz un vēl jo vairāk kauc:

«Latvji, latvji, dievbijīgu garu
Dievs lai uztura ir turpmāk jums!
Tad mums miers būs, tad vēl mūžu garu
Skaistā krēslībā būs zvejojums,»

Un mēs, jaunā audze, «tautas ziedi»,
Skrienam, kliežam līdz šiem tumsoņiem.
Un, «kā maizi ēd, tā dziesmu dziedī!» —
Likums iesāk palikt studentiem.

Kauns bezgalīgs! Mēs it skaidri redzam,
Kāds ir nolūks «tautas vadoņiem»:
«Strādāt kalpiem, ticēt kā pa vecam,
Cienīt kungus» — programs visiem tiem.

Un mēs sekojam un godu dodam
Naudas maisiem, blēžiem riebīgiem.
Un, ko mazāk turīgu mēs rodam,
Pieskaitām pie rupjiem «knubiķiem».

Virš zemes nav taisnības, dūrei tik spēks ...

Virš zemes nav taisnības, dūrei tik spēks,
Kas varmākām skādi dar, nosaukts tiek grēks.
Par tiesnešiem cienīti blēži sēž
Un «godīgie» ādu nost citiem plēš.
Un cienīgs tēvs, zaglis, teic sprediķus:
«Tik pacieties, debesīs labāki būs!»

Virš zemes nav laimes, tik zvēru pulks bļauj,
Viens otram iz mutes tie maizi sev rauj,
Un priecīgs ikkatris, kad vēders tik pilns,
Kad bērni ir veseli dzīvoklis silts.

Un glaimojot salkušie rakstnieki sauc:
«Cik praktiska tauta! Tai cerību daudz.»

Ja, cerību gan. Vēl nosirmos laiks,
Un redzams būs strādnieku moku pilns vaigs,
Vēl liekēži slinkos un godīgi krāps,
Pēc debesu viltības ļaudis vēl slāps,
Zem kājām vēl varmākas taisnību mīs,
Par kaujamiem lopiem vēl cilvēkus dzīs,
Un muļķīgas dzejas vēl dzejnieki kals
Un vaimanās paši, kad salks un sals.

Ej un dzenies tik pēc naudas ...

Ej un dzenies tik pēc naudas,
Krāp un blēdī tik, cik jaudas,
Rauj no citiem, rauj, kur dabū,
Skaties tik uz savu labu.
Tomēr strādā apdomīgi,
Stingri, cieti, likumīgi.

Valdiniekiem godu rādi,
Lai tie būtu vai nu kādi.
Bagātņiekus turi cienā:
Līdzēt tie var ļaunā dienā.
Tā tu dzīvo tikumīgi,
Stingri, cieti, likumīgi.

Būs tev nauda, būs tev vieta,
Dzīves gruntē droša, cieta,
Cienīs tevi klanīdamies,
Strādās tevīm lādēdamies;
Sodīsi tu likumīgi,
Taisnīgi un tikumīgi.

Nu tu vari palīgsmoties,
Labi sevi pamieļoties,
Paņemt sievu padevīgu,
Tuklu, dumju, paklausīgu,
Papriecāties likumīgi,
Radīt bērnus tikumīgi.

Pa dažādām tekām:

Pa Latvijas kalniem un lejām ...

Pa Latvijas kalniem un lejām
Ar rūpēs grumbotām sejām
Kust sentēvu strādīgais bars.
Tiem drēbes ir mugurā prastas,
Zem smagajās svešnieku nastas
Snauž verdzībā nospiestais gars.
Gan asinis netaisni lietas,
Trūkst raudātām asarām vietas,
Bet garām ir briesmīgais laiks:
Ar kungiem dus vergi zem smiltīm,
Un tagadnes laimīgām ciltīm
Spīd brīvības saulītes vaigs.

Rau, svētku eglīte tik koši ...

Rau, svētku eglīte tik koši,
Tik mīlīgi, tik gaiši spīd,
Un debešķīgais prieks un spožums,
Ikvienā sirdī lejup slīd.
Cik laimes pilni bērnu vaigi!
Cik līksmi viņi raugās, smeji!
Un neskaitāmi eņģeļu pulki,
Tiem līdz iekš debess dzied un dej:
"Mums šodien Pestītājs ir dzimis,
Viņš visus žēlos, pacietīs
Un ņems pie sevis laimes mājās,
Kad beigsies zemes mūžs mums īss."

Vēl neesmu dubļos tik dziļi es slīcis ...

Vēl neesmu dubļos tik dziļi es slīcis,
Vēl spēks man ir atgriezties, labākam būt,
Iz sirds vēl dievības gaišums nav nīcis,
Vēl dvēsele augstākas iegribas jūt.
Ikkatram ir uzdevums grūtības nest:
Tā dieva prāts, mūs radot, spriedis.
Nevienam nav atļauts prom dzīvību mest,
Kaut daudz tas ar dzīvojot raudājis, cietis.
Mums augstāks mērķis aiz zvaigznēm ir sprausts,
Kaut šaubās un šaubīsies cilvēka prāts.
Lai jaunam ar līķa palags tiek austs,
Lai asarās paliekam skumdināti,
Bet tomēr mums jātic, ka nekrīt ne mats,
Ko neredz un nezina dievības acs.

Mums jādzīvo, jātic, ka nemirstīgs gars,
Ka ziedēs pēc nāves vēl pavasars.
Tā raižu un grūtību niknajos karos
Mums debesu līgsmībā dvēsele staros.

Nost reiz skumjību sviedīšu tumšo

Nost reiz skumjību sviedīšu tumšo,
Beigšu pēc nāves reiz ilgoties,
Iesākšu ticēt, ka mērķis ir dzīvei,
Gan tad nāks spēks, gan labāki ies.

Tumšajā zilumā spīguļo zvaigznes,
Mūžīgā kārtībā kustas to bars.
Cilvēka likteņa drūmajos viļņos
Valda bez rimšanas dievības gars.

Īss gan izrādās dzīvības sprīdis,
Tuvu ir kopā šūpulis-kaps.
Tomēr no svara ir katris brīdis,
Dzīve ir laba, kad mērķis tai labs.

Tādēļ projām, skumjība, bēdas,
Strādāšu, centīšos, vēl man ir laiks!
Labošu pagātnes riebīgās pēdas,
Laime nāks atpakaļ, priecīgs būs vaigs!

Jau ziedoņa vēsmas no dienvidiem plūst ...

Jau ziedoņa vēsmas no dienvidiem plūst,
Jau cīruļi skani dzied gaisā.
Drīz pēdējais ledus pa pakalnēm kūst,
Un ziedonis puķes jau kaisa.
Lai noveļas katram nu skumjības slogs,
Lai sirdis smeļ līgsmības sauli.
Priekš bēdām vēl laiks ir, jo ātrāk kā koks,
Kas zaļo, mums nobālēs kauli.
Kā spārnos skrien stundas, skrien skaudīgais laiks,
Tik ilgi nav, draugs, tas brīdis,
Kad redzēt mūs Koķitus ūdens steigs
Un beidzies būs dzīvības sprīdis.
Tad, kamēr vēl jaunība dzīslās mums rit,
Lai jautrībai neļaujam beigties;
Kad miršanas tumšajā stunda reiz sit,
Uz mieru lai varam tad steigties.

Sniegs no laukiem projām steidzas ...

Sniegs no laukiem projām steidzas,
Pļavas zaļo, upes plūst.

Kam vairs ziemas darbi veicas,
Kad jau ziemas ledus kūst?

Laiks ir nu pa puķu lejām
Sārtas rozes pušķos plūkt,
Laiks no meitu daiļām sejām
Debess saldo medu sūkt.

Ievas zaros lakstīgalas
Mēness naktī krāšņi dzied;
Rau, pie klusas upes malas
Meitens klausīdamies iet.

Ņem man klāti, daiļākajā,
Skūpstoties mums ausīs rīts;
Zvaigznēm segtā debess mājā
Mīlestības košais brīds.

Lūk, jau sēžam apkampušies,
Karsti pukst pie krūtīm krūts,
Saldos sapņos gremdējušies -
Aizmirsts dzīves liktens grūts.

Lakstīgala ievas zaros
Dzied, un žēli skan tai balss.
Austrums sarkst jau saules staros -
Pienāk saldiem sapņiem gals.

Pa laukiem jau ziedonis dvašo ...

Pa laukiem jau ziedonis dvašo,
Lai rūpes un skumjas nu zūd!
Prieks valda pa pasauli plašo,
Laiks bēdāties, miesas kad trūd.

Kad krūmus rotāt sāk ziedi,
Kad kāzas radība svin,
Tad paliec par bērnu un dzied,
Un skaistākos vaiņagus pin.

Dažs gadiem uz priekšu mēdz zīlēt,
Viņš rūpes redz, citu neko.
Tas laimīgs, kas tagad spēj mīlēt,
Un nākotne nepievils to!

Jau ziediem rotātas pļavas ...

Jau ziediem rotātas pļavas,
Jau dziesmām viļņojas gaiss,
Gaišs zaļums sedz kalnus un gravas,
Klāt maijmēness debešķīgais.

Un saule tik mīļi, tik spoži
Pie skaidrā ziluma mirdz,
Un lapoti meži tik koši,
Un līgsmi pukst cilvēkam sirds.

No putekļiem ārā, no dūmiem
Mūs ziedošais pavasars sauc,
Gals bēdām un sirdēstiem drūmiem,
Vēl pasaulē prieku ir daudz.

Upes malu liepas ēno ...

Upes malu liepas ēno,
Zālē smaržo kreimenes,
Laiku ievērodams lēno,
Sārto vīnu turpu nes.

Neaizmirsti daiļās nāras,
Kas uz bučošanu kāras,
Abas divas līdzī ved,
Arī līras nepamet.

Es jau dzirdu skaņas saldās.
Sārto vīnu lūpas sūc,
Paradīzē domas maldās,
Mīlestībā viļņo krūts

Pa rožu ziediem mājās rotājoties ...

Pa rožu ziediem mājās rotājoties,
Pa mīlestības jaukām ielejām
Man apnīk. Dzīves asins kaujā doties,
Kur uzvara nāk stipram censoņam,
Turp prāts man rauj, trauc ilgo miegu saldo.
Sauc cīniņā, lai nobeidzos vai valdu!

Kur klusā naktī lakstīgalas dzied ...

Kur klusā naktī lakstīgalas dzied,
Tur klausīties man labprāt tīkas iet,
Tur bučoties ar daiļām meitenēm
Un izrauties iz dzīves ķibelēm.

Bet vairāk tīk man tur, kur lodes dzied,
Kur asins kaujā brīvie vergi iet,
Kur skaņas dziesmas atskan trokšņainas
Un peklē gāžas lepnie varmākas!

Jauns gads jau atnācis! Bet viss pa vecam ...

Jauns gads jau atnācis! Bet viss pa vecam
Iet savu gaitu tālāk, kā jau gājis.
Zem vergu sloga spaidīts, darba strādnieks
Nes stulbā prātā savu jūgu. Dievnams
Stāv pilns ar lūdzējiem, kas mācītājam
Uz vārda tic, kad pasauls mantu vietā
Pēc nāves debesis viņš sola. Tiesās
Sēž «bargi» kungi, kas pēc bagātības
Sver katram taisnību. Kas turīgāks ir
Par citiem ticis, tādām bezkaunība
Un varmācības gars aug augumā.

Ar šās zemes varenajiem kopā tu varēji būt...

Ar šās zemes varenajiem kopā tu varēji būt
Un valdīt, un kārumus baudīt, un līgsmot ik dienas,
Bet cilvēces bēdas un trūkumus sirds tevim jūt,
Un tumsības slogus, un varmāku nastas ikvienas.
Un, tēvijās neatzīts, svešumā dodies tu tāļi
Un sludini taisnību, māci, ka cilvēki brāļi,
Ka pasaules mantas mums mierināt nespēj prāta,
Ja ticības trūkst un mīlestīb' sirdīs nav krāta.
Tu priekus tiem nesi, kas tumsībā, grūtībā smaka,
Tu vārguļu sagrauztām sirdīm bij' dzīvības aka,
Tu cilvēci sildīji garīgas verdzības salnā,
Bet atmaksu cilvēce deva tev — Golgatas kalnā.

MĀTERAM

Tik ērkšķiem bij kaisīts tavs darbīgais mūžs.
Vēl piemiņu skauģi tev kapā grūž.
Bet velti! Kā ziemeļos atspīdums sārts
Drīz celsies un mūžīgi dzīvos tavs vārds.

Pie neskaidrās Mētras ...

Pie neskaidrās Mētras,
Tur sirdis pukst brīvas,
Kaut likteņa vētras
Pūs niknas un sīvas.

Tur jaunības liesmās
Vēl dvēseles staro,
Bez bailēm iet briesmās,
Pret tumsību karo.

Tu atmini cietējus brāļus ...

Tu atmini cietējus brāļus,
Kas verdzības pinekļos smok,
Kam dzīviem kapu jau rok.
Tu atpestī cietējus brāļus!

Mosties, mosties reiz, svabadais gars ...

Mosties, mosties reiz, svabadais gars,
Celies un salauzi kalpības spaidus,
Atpestī cietējus, klusini vaidus —
Mosties, brīvības cēlajais gars!

Tumšos varmākas zemē triec,
Svētos bizuļus - garīdzniekus,
Kuri melš krāpdami debesu niekus.
Ticības māņus pie malas liec!

Zemē kungus, kas lepnībā sēž,
Šķērdīgi putina miljonu sviedrus,
Zemē kundzības draugus un biedrus,
Kas savus brāļus spaida un plēš!

Biedru barā:

Par spīti grūtiem laikiem ...

Par spīti grūtiem laikiem
Dzied jautri mūsu bars,
Prieks spīd uz visiem vaigiem
Kā gaišais saules stars.

Un alus glāzēs laistās,
Un strauji runas plūst.
Lai glābjam dienas skaistās,
Kā sniegs tās ātri kūst.

Īsts filozofs nav pesimists ...

Īsts filozofs nav pesimists,
Bet dzīvi jautri bauda
Un priecājas, cik jauda.

Vēl mieži laukos kupli briest,
Vēl netrūkst daiļas skuķes,
Kam patīk, tas var raizes ciest,
Es labāk guļu puķēs.

Kādēļ par niekiem vaimanas celt ...

Kādēļ par niekiem vaimanas celt?
Jaunības priekiem mūžam būs zelt!
Dzīvo tik zaļi, jautri vien brauc,
Lai ar kā spaļu parādu daudz.
Padzīvo viegli, tur tikai ej,
Kur atskan smieklī, meitas kur dej.
Nebēdā niekus, kad tieci rāts,
Vecajiem ļaudīm kumeļa prāts.

Grāmatu kaudzes ...

Grāmatu kaudzes
Velti tu šķirsti,
Mirusās audzes
Pētī, līdz mirsti.

Zinību nieki
Muļķus lai baro!
Pasaules prieki
Gaišāki staro.

"Iežūpot, pasirot"

Iežūpot, pasirot
Anakreons prot;
Kā tad nedzers mūzu dēls,
Kad to nespiež vecums vēls?

Vai karš būs ar vāciešiem, krieviem ...

Vai karš būs ar vāciešiem, krieviem.
To atļauju citiem es spriest
Un ziedoju jautrības dieviem,
Nav bēdas, kas spētu man spiest.

No rīta līdz vakaram vēlam,
Kad nogrimis saules rats,
Es kalpoju Gambrinam cēlam
Un dievībai līdzinos pats.

To es zinu, to es māku ...

To es zinu, to es māku:
Alu iedzert, uzdziedāt,
Saulei ejot, žūpot sāku,
Saulei lecot, vēl es klāt.
Citam nav nekāda daļa,
Kad man patīk dzīve zaļa.

To es zinu, to es māku:
Meitas mīlēt, mutes dot,
Un pie tādām labprāt nāku,
Kuras mīlestību prot.
Šodien skaistuli es skauju,
Rītu citam viņu ļauju.

To es zinu, to es māku —
Nedusmojies, svētais vīrs!
Lai nekā ar nepanāku,
Bet no raizēm esmu tīrs.
Kāda gan tur citam daļa,
Kad man patīk dzīve zaļa?

Vaidi un gaidi, strādā un gādā ...

Vaidi un gaidi, strādā un gādā:
Projām būs smaidi, rūpes vien prātā.
Iebrūkē alu, nebēdā galu, nedomā daudz:
Laimīgs tu būsi, kamēr reiz kļūsi kapenēs rauts.
Iežūpo šodien, iežūpo rītu,
Un, ja nav naudas, — dos tev uz krītu.

Dažs visu mūžu nomocās sev mantas kaudzes raust ...

Dažs visu mūžu nomocās sev mantas kaudzes raust,
Tam mati raizēs sirmojas un zagļi neļauj snaust.
To mūžīgi kalpina pūles un darbs, un galā tak kapenēs
grauž viņu tārps.

Cits svētai dzīvei nododas, tik pātaro un lūdz,
Ik svētdienas iet baznīcā un grēkus dievam sūdz.
Tam dzīvojot bailību sirds tikai jūt, un galā tāpat viņš
nomirst un trūd.

Dažs dzīvē slavu iekāro, uz to vien nesas prāts,
Tam tīk, lai viņu apbrīno, cits priekš tā nav nekas.
Ar liekuļa masku tam jādzīvo mūžs, un nāve tak kauj to
un kapenēs grūž.

Es dzīvoju kā vieglais plauks un blandos pasaulē,
Ikkatris klenderis man draugs, kas alu nesmādē.
Un varu pa tam es vēl dziedāt un smiet un dzīvoju
projām, lai iet kā iet.

Man visa manta ļuļķīts mazs un tabakas biezs maks.
Es nebīstos no burlakas, ka tas man viņu zags.
Un varu tādēļ dziedāt un smiet un dzīvoju projām, lai
iet, kā iet.

Domāju es domas dziļas ...

Domāju es domas dziļas,
Kādēļ laime mani nīd;
Viss, ko daru, viss man viņas,
Visās vietās kājas slīd.

Citam nav nekāda darba,
Nauda kā no gaisa birst.
Man ir dzīve sūra, skarba,
Jābadojas, kamēr mirst.

Nav pie dvēseles ne graša,
Prasi kādam — kas tev dos?
Labāk vienreiz nāve aša
Nekā dzīve nabagos!

Ezers lejā spīd netāli:
Iekšā tur — būs raizēm gals!
Nu ardievu, bēdu brāļi,
Neskanēs vairs mana balss.

Ceļš vēl garām ved gar krogu,
Iekšā danco, dzied un smeļ,
Un caur apgaismoto logu
Redzu, alu glāzēs lej.

Vai tad es jau tīri bešā?
Roka ātri svārkos ķer —
Desmit kapeikas vēl ķešā,
Tas priekš nāves jānodzer!

Steidzos iekšā, vienu glāzi
Iesviežu, vēl vienu, vēl...
Un ar katru alus lāsi
Paliek dzīvības man žēl.

Atliks miršanu uz rītu,
Šodien vēlu staigāt turp.

Krodzniek, dosi vēl uz krītu?
— Došu. — Duci alus šurp!

Otreiz bija tāda liga:
Skaistule man solījās,
Mūžam būšot uzticīga —
Dumjš, kas sievietēm palaujas!

Drīz iz pilsētas švīts nāca
Glumi apgērbts, uzķemmēts,
Lakstoties ap viņu sāca,
Dāvā rotas — viss tam lēts.

Domāju, tā neatļausies,
Sirdi viņam neatdos,
Bet it nejauši reiz — klausies —
Baznīcā jau uzsauc tos.

Asinis man dusmās vārās,
Un, kaut sirdi sāpes griež,
Bet pēc atriebšanas kāras
Dūres naža spalvu spiež.

Viņam jāmirst! Steigšus gāju,
Te man uzsauc draugs: kur nu?
Iesviedīsim ceļa kāju,
Nāc man līdz uz kabaku!

Sviedām, sviedām ... rīts jau ausa
Aizmirsts viss, kas rūpes dar,
Kājas, galva knapi klausā,
Zudušas bij dusmas ar.

Tādēļ tagad katru reizi
Iedzeru, kad slikts ir prāts.
Un, ja kājas iet ar greizi,
Tas jau nava grēks nekāds.

Man ļaunvēlīgais liktenis

Man ļaunvēlīgais liktenis
Ir raibu mūžu piešķīris:
Drīz nauda ir, drīz badojos,
Gan līgsmojos, gan sērojos,
Bet vienmēr dzeru alu,
Kaut sadzertu ar galu.

Iet profesorus klausīties
Man netīk, tur tik muļķis ies;

Un plauktā sen jau sakrauti
Guļ noputējuši pandekti,
Jo vienmēr dzeru alu,
Kaut sadzertu ar galu.

Kad dilons naudas maku grauž
Un Melkons kredītu ar lauž,
Es smejos, bēdāties var cits,
Jo miris vēl nav Hirševics,
Un dzeru tomēr alu,
Kaut sadzertu ar galu.

Kad atradīsies otrs tāds,
Kam vienāds būs ar mani prāts,
Tad kneipē abi brālīgi
Mēs noīrēsim dzīvokli.
Un abi dzersim alu,
Līdz sadzersim sev galu.

Iedzer, brāli! Ātrām kājām ...

Iedzer, brāli! Ātrām kājām
Mūža dienas projām skrien,
Nāve sauc uz tumšām mājām,
Iedzer, kamēr kapā lien.

Iedzer, brāli! Laiki grūti,
Dzīves ērkšķi nikni dur.
Iedzer! Mazāk sāpes jūti,
Jaunu dzīvi alus bur.

Iedzer, brāli! Nodzer prātu —
Prāts tik bēdu kaudzes ceļ.
Muļķis tikai domas krātu,
Gudrais ellē viņas veļ.

Nopietnu ģīmi kas jautrībā taisa ...

Nopietnu ģīmi kas jautrībā taisa,
Vērmeles vīnam klātu tas maisa.
Tādam es vēlu, kad gulēt tas dodas,
Citam tā mīļākā rokās lai rodas.

Laiks ātrāki steidzas kā vagona rats ...

Laiks ātrāki steidzas kā vagona rats,
Nes sāpes, nes priekus, kā kuram.

Man uzklausāt, biedri, man dievīga acs,
Man zinību vairāk kā buram.

Te pasaulē cilvēku milzīgais bars
Ar mūžīgām rūpēm vien kaujas,
Caur rūpēm tik retam spīd laimības stars,
Un kapā grimst cerības straujās.

Un izrādās galā, ka viss bijis nieks,
Ko cerību pilns tu reiz krājis,
Ka darbs, ko te strādājis, muļķīgs un lieks,
Viss beidzies un postā tak gājis.

Tad atdarat acis un skatāties: rau!
Bez rimšanas, izkapti trītu
Skrien nāve starp dzīvajiem; ķīlu tev nav,
Ka nemirsi šodien vai rītu.

Vēl diena ir gaiša, vēl ziedoņa laiks,
Lai iedzeram, sen jau mums slāpes!
Un dzersim, līdz kapsētas dzīvoklis baigs
Mums aiztaupīs pagīru sāpes.

Melanholija un nāves drūmums:

Pie debesīm mēness spīd bālais ...

Pie debesīm mēness spīd bālais,
Pa niedrāju vārdes kurkst;
Viss miglā segts apgabals tālais,
Un strautiņš ielejā čurkst.

Es klausos, un bezgalīgs žēlums
Man dvēseles dziļumos griež.
Vai vainīgs tur vakara vēlums,
Vai likteņa grūtības spiež?

Kā gulbji balti padebeši iet ...

Kā gulbji balti padebeši iet.
Tiem vēlētos es līdzā tāļu skriet:
Tur tālumā, tur ziemas nepazīst,
Tur rozes mūžam zied un nenovīst.
Kam veltīgi laimību kāro tu, sirds?
Met projām reiz cerības tumšajā kapā;
No saulainām lejām ir mirstīgais šķirts,
Tam jādzīvo asaru dūksnājā slapjā,
Kur dzelži un cirvji bez rimšanas kladz,

Pēc maizes, pēc pārtikas vergi kur kauc,
No stiprākā samīts, vājāks kur lūst
Un asins un sviedri ik dienas kur plūst.

Es atminos rožainos laikus ...

Es atminos rožainos laikus
Un meiteņu līgsmajos vaigus,
Un puķēm raibotās lejas,
Un jautrības smieklus un dejas:
Cik skaisti bij zudušie tēli,
Un sirdij tik žēli, tik žēli!

Es atminos, spēki reiz cēlās
Un gudrību avotos smēlās,
Bet zinību spožajā gaismā
Tik vairojās šaubības plaisma.
Sen kapā dus nodomi cēli,
Un sirdij tik žēli, tik žēli!

Nu aukstajā gaismā es jūtu,
Cik laimīgs, ja bērns es vēl būtu.
Vēl dzīvotu cerībās drošās
Un laimības ielejās košās.
Bet atpakaļ doties jau vēli,
Kaut sirdij tik žēli, tik žēli.

Pa ielām dubļainajam līst lietus, vēji šņāc ...

Pa ielām dubļainajām līst lietus, vēji šņāc.
Un istabā tik tumšs ir un auksts un galds nav klāts,
Un, vientulīgi sēžot, sāk domas tāļu skriet,
Sen aizmiguši tēli gar acīm garām iet.
Tie dzimteni man tēlo, tie rāda pagātņi,
Un gaišās rožu ainas gāž skumjās dvēseli;
Jo kapā sen jau grimis ir laimes laiks un prieks,
Un kvēlojošo sirdi sedz ziemas aukstais sniegs.

Reiz zaļoja jaunība, cerības plauka ...

Reiz zaļoja jaunība, cerības plauka,
Tad asins bij karsta, tad gaišs bija laiks
Un pasaule visa tik krāšņa, tik jauka,
Un nākotne spoža kā saules vaigs.

Laiks aizgāja, cerības zuda kā dūmi,
Viss mira, kas agrāk bij daiļš, kas bij svēts,

Reiz dievīgie tēli tik bāli, tik drūmi,
Un dīdzis nekas nav, kas ticībā sēts.

Un, tukšām paliekot zinību slāpēm
Un beidzoties visam, kas daiļš bij, kas svēts,
Sirds pildījās nāvīgām asiņu sāpēm,
Bet pagātne arī jau sāpes sedz.

Un tagad es nicinu pasaules lietas,
Jo redzu, ka viss tikai murgi un nieks.
Pret laimi, pret nelaimi krūtis ir cietas,
Man gluži vienalga, vai bēdas vai prieks.

Kūļos es kā pliks pa nātrām ...

Kūļos es kā pliks pa nātrām,
Raizes moca nakt un dien,
Un pa tam līdz vējam ātram
Dzīves ziedons projām skrien.
Tumsība, kur vien tik skatās,
Aukstums visur, kur vien iet.
Ak, uz visas pasaules platās
Nav neviens, kam laime zied.

Vēl desmit divdesmit gadus ...

Vēl desmit divdesmit gadus —
Un lugai būs pienācis gals,
Vai slinkojis būtu vai centies,
Reiz trūdēt sauc likteņa balss.

Un tomēr te dzīvē sapņots
Par mūžīgām lietām tiek:
Par laimi, par slavu, par godu, —
Uz kapa grib laurus lai liek.

Bet lauri un gods, un slava
Līdz iznīkst, kā beidzies tu pats.
Un tālāk un atkal tālāk
Rit šausmīgais mūžības rats.

Pēc goda, pēc varas, pēc mantas ...

Pēc goda, pēc varas, pēc mantas
Bez atpūtas ļautiņi skrien,
Tie dzenas, tie cīnās, tie pūlas,
Ar rūpēm tie kapenēs lien.

Gan lauri tiem kapenes puško,
Gan varoņu dziesmās tos min, -
Ne greznuma mana, ne dziesmas,
Ko miroņu tumsība tin.

Jau vēsās smiltīs dārgajie draugi dus ...

Jau vēsās smiltīs dārgajie draugi dus,
Ar kuriem kopā jaukākos brīžos es
Nesen vēl atpakaļ pie glāzēm
Putošām līgsmīgi dzēru.

Jauns atnācis ir atkal ziedonis,
Un zaļām meijām meitas istabas poš,
Un Jāņu dziesmas līgsmi līgo,
Jautrajie smiekli skan klusajā gaisā.

Bet mani nospiež skumjības smagais slogs,
Un sapņos sirds pēc turienes ilgojas,
Kur nāves miegā dārgiem draugiem
Mieru vairs netraucē līgas skaņas.

Te pasaulē mokas un vaimanas valda ...

Te pasaulē mokas un vaimanas valda,
Līdz nāve slēdz acis, tad rūpēm ir gals.
Tur tumšajā kapā ir atdusa salda,
Tur dusi, līdz sauks tevi eņģeļu balss
Uz jaukāku dzīvi, kad mirušie celsies
Un debesu valstībā līgsmību smelsies.
Mēs paliekam dzīvot, un mūs vēl gaida
Daudz asaras, sāpes un retums kāds prieks,
Jo ļaunumu milzums, daudz blēdības, naida, -
Viss spēks mums ir veltīgs tiem pretī un lieks.
Cik laimīgs ir tas, kas sasniedzis ostu
Un nejūt vairs mokas un dzīvības postu.

Pie debesīm zvaigznes spulgo un mirdz ...

Pie debesīm zvaigznes spulgo un mirdz,
Virš zemes ziedoņa vēsmas dvašo.
Ir vasaras nakts. Cik aizgrābta sirds!
Tu apkamptu, skūpstītu radību plašo,
Un neizprotamā ilgošanās
Krūts viļņo un dzenas pēc mīļošanās.

Bet laimi un mieru tā nesajūt,
Un ilgošanās tik skumjību rada.

Reiz zvaigznēm, reiz ziedoņam jānozūd,
Un kapenes klātāk nāk gadu no gada,
Ikvienam reiz norīt tās drūmīgi draud,
Tur nelīdz, lai žēlojas, lūdzas, lai raud.

Ko palīdz mums mūžs tik nīcīgs un skarbs,
Kur nāvīgām zālēm ir maisīts prieks,
Ko palīdz mums cenšanās, nopietnis darbs?
Nāk nāve un māca, ka viss tik ir nieks.
Darbs dod tik, ka nebeidzas sensenais stāsts,
Dod bērnus, kam uzkrauts tiek dzīvības lāsts.

Viss atriebies, apnicis ir ...

Viss atriebies, apnicis ir, —
Ko kavējies dzīvajos vēl?
Lai lode reiz likteni šķir,
Tev droši pēc nebūs žēl.

Šis niecīgais, muļķīgais prieks
Tev laimes šeit nevar dot;
Kaut būtu tu valdinieks,
Ir tas nevar ielīgsnot.

Bet valdinieks nebūsi tu,
Bet tiksī zem kājām mīdīts,
No citiem pie malas bīdīts,
Kam žēlo tad dzīvību?

Tik dusmas un sāpes tev būs,
Un nespēsi mierināt viņas,
Un jāiet pēc varmāku ziņas,
Līdz dzīvība verdzībā žūs.

Un, kad ar tev laimes stars
Kā aklajai vistai grauds
Reiz atrastos, — tomēr tavš gars
Uz nīcību drūmīgi sauc.

Nav labs it nekas, kam nīkt,
Kam izputēt nolemts un beigties,
Tu pasteidzies drīzāki steigties,
Lai...

«Es laimi nicināju,
Man nevajaga tās.»

Kā sapņi no pasaules dzimumi zūd ...

Kā sapņi no pasaules dzimumi zūd,
Laiks balina vaigus drīz sārtos,
Un apakšā miroņi šausmīgi trūd,
Dziļš klusums mīt mūžības vārtos.

Gan ziedonis dvašo, gan ziemelis pūš
Pa rožaini krāšņo dzīvi,
Bet apakšā miroņiem ilgāks mūžs,
Un klusumā snauž viņi brīvi.

Drīz aizlido dzīvība, velti sev gūt
Te kāroto laimi un prieku,
Tur vien tikai laime, kur miroņi trūd,
Lūdz Dievu, lai piesūta trieku.

Tumsa un migla ...

Tumsa un migla
Pasauli sedz.
Mūžīgas rūpes
Dzīvē tik redz.

Velti ir strādāt,
Veltīgs ir darbs:
Galā tak zemē
Grauž tevi tārps.

Laimības sapņi —
Blēņas un nieks!
Nava virs zemes
Sagaidāms prieks.

Ciešanas, sāpes
Sirds tikai jūt:
Nolādēts liktens
Cilvēkam būt!

Uz galu mana dzīve iet ...

Uz galu mana dzīve iet,
Drīz sirds jau pukstēt rims:
Uz paliekamu mājas viet'
Drīz miesas kapā grims.

Es priecājos, ka nāves balss
Man' projām aizsauc jaunu

No pasaules, kur mūžīgs sals,
Kur dzird un redz tik ļaunu.

Nāks ziedonis, un puķes plauks,
Uz kapenēm tās ziedēs,
Mans mitekļis būs kluss un jauks,
Vairs bēdas man' nebedēs.

1926. gada pievienoti dzejoļi

Dievs ir laipnīgs: mācītājus ...

Dievs ir laipnīgs: mācītājus
Devis līdz ar kungiem tev.
Sen bez tiem tev ellē rāvis
Būtu velns par kalpu sev.
Sen bez tiem jūs ellē rāvis
Būtu velns par kapiem sev.

Pirmiespiedums krājumā Eduarda Veidenbauma "Dzejas", Londonā, 1900.g., 28. lpp. Citos Veidenbauma rakstu izdevumos nav uzņemts, vienīgi vēlāk 1926. gada "Kopoto rakstu" sakārtojuma un 1961. gada "Kopotu raksti". Dzejolis bijis jau arī Antona Birkerta norakstā.

Visām lietām pienāk gals ...

Visām lietām pienāk gals,
Velti taisīt lielus plānus,
Velti strādāt, nolīst lānus,
Drīzi atskan nāves balss.

Pirmiespiedums Rūdolfa Egles rediģētajos Veidenbauma kopotajos rakstos, 1926. gadā 254. lpp., no rokraksta kādā piezīmju burtnīciņā. Četrinde ierakstīta zem kāda rēbusa. tam visapkārt tanī pašā lapaspusē matemātiskas formulas. Augšā Veidenbauma piezīme: "Piektdienā, 16. februārī, 1890. atstāta pīpēšana." Var uzskatīt, ka šai pašā datumā uzrakstīta arī šī četrinde. "Ja nu nevar apgalvot, - Rūdolfs Egle piebilst, - ka šī četrinda pati pēdējā, ko Veidenbaums uzrakstījis, tad tomēr tā pieskaitāmā pēdējiem dzejas sacerējumiem."

Satura rādītājs

Dzejas.....	1
Prātojumi:.....	1
Lai mērķus tādus sev spraužam	1
Vai senatnē vien tikai vīri bija	1
Par velti ir nožēlot agrākos grēkus	1
Kad niknas vētras dzīvei postu draud	1
Lai nedomā cilvēks, ka otrs ir slikts	2
Prom no laukiem aizsteidzies sniegs	2
Ja tev pasaulē jūtīga sirds	4
Es domāju, ka pasaulē	4
Kam tīk dzīvot, tas lai dzīvo	5
Viss ir joks, par visu smeļies	5
Pēc ideāliem cenšas lielie gari	5
Vienkārši ļautiņi	6
Nākt Olimpā mums aizliedz dievu spēks	6
Daudz varam runāt un spriest, kāds uzdevums cilvēka dzīvei	6
Ironija un žults:.....	7
Draugs, uz visas zemes lodes	7
Kam velti dārgo laiku tērē	7
Mums, latviešiem, dzejnieku milzīgs bars	7
Ja gribi tikt pie labas vietas	7
Cienību dod liela barda	8
Ikkatris tev godu dod, centīgais vīrs	8
Daudz godīgu cilvēku pasaulē dzīvo	8
Tauta, tauta, gaišā latvju tauta	9
Virš zemes nav taisnības, dūrei tik spēks	9
Ej un dzenies tik pēc naudas	10
Pa dažādām tekām:.....	11
Pa Latvijas kalniem un lejām	11
Rau, svētku eglīte tik koši	11
Vēl neesmu dubļos tik dziļi es slīcis	11
Nost reiz skumjību sviedīšu tumšo.....	12
Jau ziedoņa vēsmas no dienvidiem plūst	12
Sniegs no laukiem projām steidzas	13
Pa laukiem jau ziedonis dvašo	13
Jau ziediem rotātas pļavas	14
Upes malu liepas ēno	14
Pa rožu ziediem mājās rotājoties	14
Kur klusā naktī lakstīgalas dzied	14
Jauns gads jau atnācis! Bet viss pa vecam	15
Ar šās zemes varenajiem kopā tu varēji būt.....	15
MĀTERAM.....	15
Pie neskaidrās Mētras	15
Tu atmini cietējus brāļus	16
Mosties, mosties reiz, svabadais gars	16
Biedru barā:.....	16

Par spīti grūtiem laikiem	16
Īsts filozofs nav pesimists	16
Kādēļ par niekiem vaimanas celt	17
Grāmatu kaudzes	17
"Iežūpot, pasirot"	17
Vai karš būs ar vāciešiem, krieviem	17
To es zinu, to es māku	18
Vaidi un gaidi, strādā un gādā	18
Dažs visu mūžu nomocās sev mantas kaudzes raust	18
Domāju es domas dziļas	19
Man ļaunvēlīgais liktenis.....	20
Iedzer, brāli! Ātrām kājām	21
Nopietnu ģīmi kas jautrībā taisa	21
Laiks ātrāki steidzas kā vagona rats	21
Melanholija un nāves drūmums:.....	22
Pie debesīm mēness spīd bālais	22
Kā gulbji balti padebeši iet	22
Es atminos rožainos laikus	23
Pa ielām dubļainajam līst lietūs, vēji šņāc	23
Reiz zaļoja jaunība, cerības plauka	23
Kūļos es kā pliks pa nātrām	24
Vēl desmit divdesmit gadus	24
Pēc goda, pēc varas, pēc mantas	24
Jau vēsās smiltīs dārgajie draugi dus	25
Te pasaulē mokas un vaimanas valda	25
Pie debesīm zvaigznes spalgo un mirdz	25
Viss atriebies, apnicis ir	26
Kā sapņi no pasaules dzimumi zūd	27
Tumsa un migla	27
Uz galu mana dzīve iet	27
1926. gada pievienoti dzejoļi.....	28
Dievs ir laipnīgs: mācītājus	28
Visām lietām pienāk gals	28